

»Vem, možje, zakaj se čudite«, nadaljuje Pavel, »odvetnika poznate le od slabe strani, poznate ga kot največjega oderuha. Ali pa morajo biti vsi taki, ali ne pričajo mnogi, da je odvetnik lahko največji zaščitnik trpinov? Imamo sicer zakone, ki bi vas branili vsake krivice, a kaj pridi, ko ne veste zanje, ko vam jih prikrivajo vaši nasprotniki? Kaj pridijo sodniki, ako ni tožnikov? Treba je torej ljudij, ki poznajo vse zakone, posebno one, ki govoré za vas, in ti ljudje naj bi nastopili ž njimi zoper vaše zatiralce! Tako sme ravnati le odvetnik in tak odvetnik hočem biti jaz!« Delavci so strmé poslušali, srce jim je vzigralo ob takem navdušenju. Ko je Pavel prenehal, prijel je Trpinec za kozarec:

»Dobri Bog, stoj vedno na strani temu vrlemu mladeniču in utrdi ga v teh nazorih!« Kozarci so zazvenčali in začuli so se klici:

»Hvala, dragi mladenič! Čast vam, gospod nadzornik, da ste vzgajili takega sina, srečna mati, katera ga je zibala!« Skoro nato so se poslovili delavci, zatrjujoči, da še niso bili tako veseli, odkar si služijo kruh v pótu svojega obraza. Kreslinova družina je ostala še na vrtu. Bil je tako lep večer, kakor nalašč za kramljanje. Na nebo je priplaval mesec in krog njega je zabliščalo brez števila zvezd, mej drevjem je šepetal vetrič in Hektor je skakal po vrtu, glasno lajajoč. Pavel je sedel v sredi mej roditeljema in jima pravil o svoji bodočnosti:

»Z božjo pomočjo postanem imeniten odvetnik. Od vseh stranij se bodo zatekali reveži k meni, a prihajali bodo tudi bogataši, iščóči pravice. Bogata darila poplačajo moj trud, ž njimi bom hranil lačne in oblačil zmrzujoče, za-se kupim lepo kočijo z iskrima konjičema. V nji se bom vozil po mestu, na jedni strani boste sedeli vi, mati, na drugi vi, oče. Vse nas bo pozdravljalo na ulici. To bodo lepi dnevi.«

»Tiho, tiho, sanjarček«, zavrne ga mati in pogleda z zadovoljnim nasmehom na očeta, »pozno je že, idimo počivat!« (Dalje prih.)

Svetniki — ljubitelji in ljubljenci živalij.

(Po Fr. Lindenu priobčuje Jos. Volc.)

XXIV.

Sv. Kutbert (u. 687) je bil samostanski prednik in pozneje škof na Angleškem. Nekoč je bil z nekim dečkom na popotovanju oznanjujoč, kot mu je bila navada, besedo božjo preprostemu ljudstvu. Oba sta bila trudna in lačna in še daleko oddaljena od kraja, kamor sta bila namenjena. Deček jame tožiti o gladu, ker nista imela ničesar s seboj, in tudi mej potom ni bilo jedi dobiti. Sv. Kutbert mu reče: »Dete, zaupaj v Boga; nikdo še ni lakote umrl, kateri je zvesto služil Bogu.« Ob teh besedah pogleda kvišku in dé: »Vidiš-li onega orla? Celó po njem nama ljubi Bog lahko pošlje hrane.«

V glasnem pomenku korakata dalje ob reki, ki je šumela tik pota. Nakrat zagledata orla sedečega na skalovju. Sv. Kutbert reče dečku: »Teci in poglej, kaj nama je Gospod poslal po tem slù in prinesi sèm!« Deček poleti in prinese veliko ribo, katero je orel ujel v reki. Veselemu dečku pripomni sveti mož: »Ljubi sin, zakaj pa tudi orlu nisi dal njegovega deleža? Precej odreži polovico ribe in nesi jo orlu v dar za njegovo delo.« Rečeno — storjeno; drugo polovico ribe pa vzameta s seboj in, ko prideta do bližnje kočë, jo spečeta in nasitita sebe in ondotne stanovnike.

XXV.

Sv. Kutbert je nekaj časa živel tudi v puščavi. Ondi je zemljo posejal z žitom, da bi mu dajala potrebne hrane, ko je pa setev jela kaliti, prišla je jata ptičev in ruvala mlade zeli. Sveti mož jim zapreti: »Zakaj-li trgate, česar niste sejali? Če ste dobili od Boga za to dovoljenje, vzemite, kar vam je priznanega; če pa ne, odletite in ne delajte škode tuji lasti.« Komaj izgovori, odleti ptičja jata. Potlej se ni več dotaknila njegove setve.

XXVI.

Sv. Egidij opat (u. okrog l. 720) je bil rojen v Atenah na Grškem. Hrepeneč po samoti zapusti stariše in domovje ter se preseli na Francosko. Ob izlivu Rône je bila samotna pušča; ondi se naseli in zgradi kočo. Tu se živi s koreninami in zelišči in sosebno z mlekom jelenke, ki je dan na dan ob gotovem času prihajala h koči. Nekoč pa je lovil v onem okrožju gotski kralj Wemba. Psi prepodé tudi staro jelenko in deró za njo. Preplašena žival v stiski ne išče družega zatočišča kot kočo sv. Egidija, v katero se skrrije. Kralj, kateremu so sporočili ta nenavadni dogódek, je bil tako ginjen, da je osebno obiskal svetega moža in ga poprosil, da sme sezidati na mestu njegove kočë velik samostan. — Sv. Egidij (Tilen) je jeden izmed štirinajstih pomočnikov v sili, in ga navadno slikajo z jelenko ob strani.

Posvečenje.

Svoje mlado sem življenje
Trem poklonil v večni dar,
To je moje posvečenje,
Kí ne zabim ga nikdár.

Zvest Bogú ostati hočem,
Na-me misli on vsak čas,
Njemu hranim v srcu vročem
Hvalo in molítev jaz.

Starišem iz duše svoje
Bom hvaležen vekomaj,
Oni so veselje moje —
Bog jim zdravje, srečo daj!

Naj ljubezen me razvne mlje
Domovinska žive dni —
Kras moj dom je božje zemlje,
Vreden, da na vek živi!

